

Сонечко встало, прокинулось ясне

Леся Українка

Сонечко встало, прокинулось ясне,
Грає вогнем, променіє,
І по степу розлива своє світлонько красне, –
Степ від його червоніє.

Світлом рожевим там степ паленіє,
Промінь де ллється іскристий,
Тільки туман на заході суворо синіє,
Там заляга він, росистий.

Он степовеє село розляглося
В балці веселій та милій,
Ясно-блакитним туманом воно повилося,
Тільки на хатоньці білій

Видно зеленую стріху. А далі, – де гляну, –
Далі все степ той без краю,
Тільки вітряк виринає де-не-де з туману;
Часом могилу стріваю.

В небі блакитнім ніде ні хмаринки, –
Тихо, і вітер не віє.
Де не погляну, ніде ні билинки,
Тиха травиця леліє...